

РЕШЕНИЕ

№ 565

гр. Благоевград, 26.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на деветнадесети октомври
през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Георги Янев

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Владимир Ковачев Въззивно гражданско дело
№ 20231200500801 по описа за 2023 година

съобрази следното:

С. И. О., ЕГН *****, адрес с. Л., общ.Г.Д., и С. С. О., ЕГН *****, адрес с. Л., общ.Г.Д., чрез адвокат В. П., обжалват решение № 125 от 20.04.2023 г., постановено по гражданско дело № 234 от 2022 г. на РС П, в частта му, която ги касае. В жалбата се твърди, че същото е неправилно. Жалбоподателите не дължали на банката предявените с исковата молба суми. Претенциите били недоказани. Първоинстанционният съд не обсъдил всички възражения, сторени както с отговора по исковата молба, така и наведени в развилото се производство пред първата инстанция и обективирани в писмените бележки. Липсвала процесуална легитимация на адвоката, инициирал производството, относно представителната власт на ищеца. Исковата молба била заявена от П.Д. и Д.Ш., последните в качеството им на изпълнителни директори и членове на УС, а представеното пълномощно относно представителната власт на юриста било от Д.Б.Ш и М.И.В. Не се представили доказателства относно потвърждаване на действията по развилото се исково производство от законните представители на ищцовото дружество. Предявените искове не били основателни по размер относно главница, възнаградителна лихва, мораторна лихва и съответните претендирани

такси /административни, съдебни, нотариални и адвокатски/. Приобщените по делото писмени документи не кореспондирали с приложените към тях общи условия. Видно от общите условия, представени към исковата молба, същите били отменени, считано от 23.07.2014 г., и останали в сила по отношение на договори, сключени преди тази дата. Тези общи условия били неразделна част от договора за кредит. Предвид факта, че договорът за кредит, въз основа на който е инициирано исковото производство, бил сключен след 23.07.2014 г., а именно - на 18.09.2014 г., то представените по делото общи условия, а също и методологията за определяне на референтен лихвен процент, били неотносими към настоящото производство, били неприложими към него и не пораждали правни действия по отношение на жалбоподателите. Изготвената счетоводна експертиза, базирана на тези общи условия /отменени/ и методология, също била неотносима към развитото се производство по делото, поради което и заявените искове били недоказани както по основание, така и по размер. Общите условия не били подписани от жалбоподателите, поради което и същите не следвало да бъдат кредитирани при постановяване на съдебното решение. Още в разпореждането си по ч. гр. д. № 1437/2021 г., на основание чл. 7 от ГПК, заповедният съд посочил всички непълноти и грешки относно предявените от страна на ищцовото дружество претенции. Отказът да се издаде заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист бил потвърден от въззивния съдебен състав. В развитото се исково производство, независимо от мотивите на заповедния съд, ищцовото дружество не представило каквито и да било доказателства относно обстоятелствата, посочени от заповедния състав за наличие на несъответствия - ясна индивидуализация по размер и падеж на вноските, дължими по договора за банков кредит; погасителен план, подписан от жалбоподателите; представени общи условия, които не кореспондират с договора за банков кредит предвид тяхната отмяна; прилагане на метод за определяне на дължими суми, без да е относим към договора за банков кредит; липса на действащи общи условия към договора за банков кредит; неподписани общи условия от жалбоподателите. Моли се за отмяна на обжалваното решение и отхвърляне на исковете на банката.

Представен е отговор на жалбата, подаден от адвокат С. З.. В него се излагат съображения за неоснователността на същата. Атакуваното решение било правилно. Всички оплаквания, развити в подадената въззивна жалба, били напълно недоказани. Моли се за потвърждаване на атакуваните части на първоинстанционния съдебен акт.

Банката е подала частна жалба срещу определението по чл. 248 от ГПК. В нея се

твърди, че обжалваното определение е незаконосъобразно и неправилно поради нарушение на съдопроизводствените правила. Ищецът бил задължен да доплати депозит за вещото лице от 60 лева едва в последното заседание по делото, поради което било практически невъзможно за тези разноски да се представи списък по чл. 80 от ГПК в деня на последното по делото съдебно заседание, още повече че представител на ищеца не се явил на последното заседание, а представил молба за гледане на делото в негово отсъствие. За този депозит били представени платежно нареждане и допълнен списък по чл. 80 от ГПК с молба по делото от 26.04.2023 г. Незаконосъобразно първоинстанционният съд отхвърлил искането на ищеца за допълване на решението в частта за присъждане на адвокатски хонорар в размер на 1122,30 лв., платен в заповедното производство по ч. гр. д. № 1437/2021 г. на РС П. Заповедното производство било в пряка връзка с исковото производство по чл. 422 от ГПК, като съгласно задължителните указания на ВКС, дадени с т. 12 на Тълкувателно решение № 4/2013 г., постановено по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, съдът, който разглеждал иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 от ГПК, следвало да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. В процесния случай осъдителният иск по чл. 422 от ГПК бил уважен, като съдът следвало да присъди не само държавната такса, платена по заповедното, но и сторения в заповедното адвокатски хонорар в размер на 1122,30 лв., съобразно задължителните указания, дадени с горепосоченото тълкувателно решение. За така сторените разноски за адвокатско възнаграждение, ищецът направил искане същите да му бъдат присъдени и представил надлежен списък по чл. 80 от ГПК. Моли се за отмяна на определението и допълване на решението с въпросните разноски.

Адвокат П. е подала отговор на частната жалба, в която развива тезата, че същата е неоснователна и не трябва да бъде уважена. Не били налице основания за допълване на решението в частта за дължими разноски по делото. Не се споделят изложенияте от процесуалния представител на жалбоподателя съображения, обективирани в жалбата, относно допълване на решението. При наличие на отхвърлен диспозитив на развитото се заповедно производство, правилно и законосъобразно решаващият първоинстанционен съд не присъдил на противната страна разноски, сторени в производството, в което не били уважени заявените искове, т. е. същите били отхвърлени. Обект на правоотношението, което се претендирало с частната жалба, била парична сума, в конкретния случай -

адвокатско възнаграждение в пълен размер и остатък от допълнително заплатен депозит за вещо лице. Разноските в гражданското производство представлявали сбор от направените по делото разноски - платена държавна такса, платено адвокатско възнаграждение, възнаграждение за вещи лица и за събиране на други доказателства. Източник на правоотношението било съдебното решение, с което съдът се е произнесъл по въпроса кои разноски са доказани и от кого следва да бъдат понесени. При решаване на въпроса за кого възниква задължението да заплати разноските, съдът се ръководел от правилата на чл. 78 от ГПК - каква част от иска е уважена, дал ли е повод ответникът с поведението си за завеждане на иска, признал ли е иска, прекратено ли е делото или е завършило с решение. Съдът, съобразно цитираната норма, присъждал разноските на базата на правилата за тяхното разпределение, установени в закона, и на доказването на направените разноски. Съдебният състав се произнесъл правилно и законосъобразно по искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски. Ясно, точно и пълно се аргументирал по тяхното присъждане, поради което не било налице уважаване на искането за допълване на решението в частта му за претендираните в цялост заявени разноски за адвокат по развилото се заповедно производство, което приключило с отхвърлителен диспозитив, както и за остатък от допълнително заплатен депозит за вещо лице, предвид липса на доказателства за заплащането на сумата. Моли се за оставяне на частната жалба без уважение. Постановеното от първоинстанционния състав определение било правилно, законосъобразно, обосновано и изцяло мотивирано.

Жалбите и отговорите са редовни и допустими.

Проведе се открито заседание на въззивната инстанция.

Не се събираха доказателства.

Обжалваното решение е валидно и допустимо. То се явява и правилно. Окръжният съд се солидаризира с мотивите на първата инстанция и препраща към тях на основание чл. 272 от ГПК.

Съдържащите се във въззивната жалба оплаквания не намират опора сред доказателствата, закона, доктрината и практиката.

Няма никакви проблеми с „процесуалната легитимация на адвоката, инициирал производството, относно представителната власт на ищеца“. Пълномощното на адвокат С. З. изхожда от Д.Б.Ш /изпълнителен директор/ и М.И.В. /прокурист/. Съгласно отразяването в партидата на банката в ТР, същата надлежно може да бъде представлявана съвместно от всеки двама от тримата изпълнителни

директори или от всеки изпълнителен директор и прокуриста. Именно последното се е случило в настоящия казус. Погледнат от този ъгъл, фактът, че в исковата молба пише, че ищецът се представлява от Д.Б.Ш /изпълнителен директор/ и П.Н.Д. /също актуален изпълнителен директор/, по никакъв начин не се отразява на редовността и допустимостта на претенциите и на законосъобразността на развилата се съдебна процедура.

Предявените искове са доказани по основания и размери както от приобщените в първата инстанция писмени доказателства, така и от заключението на изслушаната пак там счетоводна експертиза. С оглед на естеството на отпуснатия кредит, погасителен план към договора не е правен. Вярно е, че представените от банката общи условия не са действали към момента на сключването на договора и не са подписани от двамата встъпили съдлъжници, но претенциите на ищеца и изводите на вещото лице изобщо не се базират на тях и те са напълно ирелевантни за делото. Експертното заключение не е оспорено и не е оборено от процесуалния представител на двамата въззивни жалбоподатели. От същото става ясно, че вписванията в счетоводните книги на банката са редовни и съответните математически пресмятания, операции и начислявания са правилни. Претенциите на ищеца са съобразени и с т. 2 на Тълкувателно решение № 3 от 27.03.2019 г. на ВКС по тълк. д. № 3/2017 г., ОСГТК, докладвано от съдиите Т.К. и Е.Т.

Атакуваното решение се оказва правилно. Районният съд е спазил материалния закон. Той не е допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Актът му по същество е обоснован и следва да бъде потвърден в обжалваната част. Банката не претендира присъждане на разноски за въззива.

Определението по чл. 248 от ГПК, обратно на решението, се оказва валидно и допустимо, но незаконосъобразно. На банката се следват както допълнително платените 60 лева за възнаграждение на вещото лице, така и адвокатският хонорар за заповедното производство.

С оглед на конкретните факти по делото, ищецът не е бил в състояние да включи въпросните 60 лева в списъка с разноски към момента на приключване на последното открито заседание пред районния съд, тъй като тези разноски към онзи момент все още не са били направени от него. Банката е изпълнила задължението си да ги довнесе така, както ѝ е било вменено от съда. Право на разноски имат страните само тогава, когато са ги направили. Преди да ги направят и да имат доказателства, които да представят, страните нямат право на разноски. Ето защо в конкретния случай банката се е намирала в невъзможност да включи

процесните 60 лева в списъка с направените разноси по чл. 80 от ГПК. Представеното по-късно платежно нареждане не може да я лиши от тези допълнителни разноси. В казуса не става въпрос за изменение на решението, а за допълването му с оглед на изпълнение на задължението за довносяне на възнаграждение на вещо лице след приключване на устните състезания и обективната невъзможност този разход да бъде включен в списъка към момента на свършване на споменатите състезания /така изрично и Определение № 202 от 22.05.2020 г. на ВКС по ч. т. д. № 594/2020 г., II т. о., ТК, докладчик съдията Г.И./. Не може да се сподели и позицията на първата инстанция досежно адвокатското възнаграждение в заповедното производство. Тя не съответства на нормите на чл. 415 от ГПК и на т. 12 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК, докладвано от съдиите К.В. и Т.К.. Съдебният процес, иницииран с осъдителния иск, който изрично е регламентиран в чл. 415 от ГПК, също се явява продължение на заповедното производство, макар и тогава заповед за изпълнение да не е издадена. Съдът пак дава указание на заявителя да го предяви и той трябва да стори това в рамките на едномесечния срок, като довнесе и дължащата се държавна такса. Вярно е, че законодателят е пропуснал да включи осъдителния иск и в разпоредбата на чл. 422, ал. 1 от ГПК, но няма съмнение, че по аналогия тя намира приложение и при предявяването на такава претенция. Ето защо, с оглед на изхода на спора пред РС П, на банката трябва да се присъди и заплатеното адвокатско възнаграждение за заповедното производство.

Разноси в „процеса относно разноските“ не се претендират от ищеца, а и не му се следват предвид трайната практика на ВКС по този въпрос.

Воден от изложеното, Окръжен съд Благоевград

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 125 от 20.04.2023 г., постановено по гражданско дело № 234 от 2022 г. на РС П, в обжалваната му част, с която С. И. О., ЕГН *****, адрес с. Л., общ.Г.Д., и С. С. О., ЕГН *****, адрес с. Л., общ.Г.Д., са осъдени солидарно да заплатят на "Ю" седалище и адрес на управление гр. С, представлявано от Д.Б.Ш и М.И.В, парични суми, дължими във връзка с договор за банков кредит, продукт - от 18.09.2014 г.

ОТМЕНЯ определение № 514 от 13.06.2023 г., постановено по гражданско дело № 234 от 2022 г. на РС П, и **ДОПЪЛВА** решението, постановено по същото дело,

в частта за разноските, като **ОСЪЖДА** -, ЕИК -, седалище и адрес на управление гр.П. ул. М представлявано от Г.Я С. И. О., ЕГН *****, адрес с. Л., общ.Г.Д., и С. С. О., ЕГН *****, адрес с. Л., общ.Г.Д., солидарно да заплатят на "Ю" седалище и адрес на управление гр. С, представлявано от Д.Б.Ш и М.И.В, сумата от 60 /шестдесет/ лева, представляваща остатък от възнаграждението на вещото лице по исковото производство, и сумата от 1122,30 лв. /хиляда сто двадесет и два лева и тридесет стотинки/, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за заповедното производство /частно гражданско дело № 1437 от 2021 г. на РС П/. На страните да се връчат копия на настоящия съдебен акт, който може да бъде обжалван от -, С. И. О. и С. С. О. в едномесечен срок, считано от връчването, по реда и при условията на чл. 280, ал. 1 и 2, чл. 281, чл. 283 и чл. 284 от ГПК, пред Върховния касационен съд на Република България, с касационна жалба, подадена чрез Окръжен съд Благоевград.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____